

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 023305 20 Кж
Бања Лука, 08.12.2022. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Весне Антонић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М. П., В. П. и Н. П., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби оптужених, изјављеној против пресуде Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 023305 19 К од 30.07.2020. године, након одржане сједнице вијећа, дана 08.12.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба оптужених М. П., В. П. и Н. П. те се потврђује пресуда Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 023305 19 К од 30.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 023305 19 К од 30.07.2020. године, оптужени М. П., В. П. и Н. П., оглашени су кривим због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 64/17, у даљем тексту: Кривични законик РС) па су М. П. и Н. П. осуђени на казну затвора у трајању од по 3 (три) године, а оптужени В. П. на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци у које им је урачунато вријеме проведено у притвору. Истом пресудом, на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), в), ђ) и е) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 1.030,00 КМ, паушал суда у износу од по 250,00 КМ у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења, те им је у смислу члана 82. и члана 207. став 8. КЗ РС одузето 132 (стотину тридесет двије) стабљике конопље, а од оптуженог Н. П. одузета је и опојна дрога марихуана у количини од 2,0505 грама и 69,930 грама. Истом пресудом у складу са одредбом члана 385. став 1. и 2. ЗКП РС од оптуженог М. П. одузето је 7 (седам) кутијица са натписом "Ветакем 10 мл" у којима се налазе бочице са раствором забрањене психотропне материје кетамин

и 1 (једна) кутијица са пластичном бочицом са сивим чепом, у којој се налази бијели кристални прах, забрањена психотропна материја кетамин, нето масе 0,6711 г, те је од њега одузето и 14 (четрнаест) сјеменки биљке конопље, као предмети чије је држање грађанима забрањено, у интересу опште безбједности људи.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио оптужени М. П. у своје име и у име свога брата оптуженог В. П. и свога оца, оптуженог Н. П.

Оптужени су жалбу изјавили због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба оптужених указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке и) и к) као и става 2. ЗКП РС, да је оптужба прекорачена и да у истој одређено и потпуно нису наведени разлози због чега се неке чињенице узимају као доказане односно недоказане, као и на неправилну примјену поједине одредбе ЗКП РС, које су по ставу ове жалбе биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби оптужених, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница. С тим у вези, жалба таврди да из спроведених доказа и утврђених чињеница које чине обиљежја кривичног дјела не произилази да су оптужени починили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС, за које су побијаном пресудом оглашени кривим, а што је све за последицу, по ставу жалбе, довело и до повреде Кривичног закона.

Нису основани аргументи из жалбе оптужених, у прилог тврдњи да је, чињеничним измјенама унесеним у изреци побијане пресуде, од стране суда, у односу на онај опис дјела садржан у оптужници, повријеђен објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Наиме, наведене чињеничне измјене које се односе на уношење ријечи „коноплје“ умјесто ријечи „марихуана“ измијењен је и унесен правилан назив дроге из бланкетне норме члана 19. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога у БиХ-Табела I, листа опојних дрога редни број 13, која је садржана у диспозитиву оптужнице. Те измјене су у оквиру исте бланкетне норме, истог критичног догађаја и истог генусног дјела и таквим измјенама није повријеђен принцип који захтјева везаност објективног идентитета између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, јер није измијењена нека одлучна чињеница, која би мијењала суштину инкриминације. Кад је у питању друга измјена која се односи на испуштање из изреке ријечи “а осумњичени Пајић Младен држао ради продаје опојну дрогу кетамин, која се налази на листи

опојних дрога психотропних супстанци биљака из којих се може добити опојна дрога и прекурсора (“Службени гласник БиХ број 8/06) Табела II, листа психотропних супстанци под редним бројем 9. такође суд није повриједио принцип који захтјева везаност идентитета између оптужбе и пресуде, јер је испуштањем веће количине криминогене активности оптуженог, суд поступао у корист оптуженог, у оквиру исте инкриминације.

Супротно жалбеним приговорима, овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница, а ти разлози нису противрјечни, већ су јасни и разумљиви, ради чега су неприхватљиви приговори жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, првостепени суд је садржајно анализирао исказе оптуженог М. П. дат на главном претресу и у истрази, обзиром да је овај оптужени на главном претресу исказивао другачије од оног у истрази, па је побијана пресуда правилно оцијенила вјеродостојним његов исказ из истраге, дајући о томе детаљно и ваљано образложење на страни 46. пресуде, које у цијелости прихвата и овај суд. Наиме, оптужени М. П. је на главном претресу, а и у жалби апострофирао да је у унутрашњости шуме сам засадио индустријско конопље са намјером да издвоји сјеме ради даљњег размножавања биљака, са тврдњом да би накнадно затражио одобрење Министарства..., иако је у истрази у присутности бранилаца потврдио да је узгајао индијско конопље.

С тим у вези, побијана пресуда је исказ оптуженог из истраге и у оном дијелу у којем је измјењен на главном претресу, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, правилно оцијенила и са аспекта садржаја довела у везу са записником о извршеном претресу земљишта - терена, затим претресу куће и помоћних просторија и возила, сачињене фотодокументације, потврдама о привременом одузимању предмета појединачно наведеним у побијаној пресуди, као и вјештачењем одузете материје која је асоцирала на опојну дрогу, па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противрјечних исказа овог оптуженог (из истраге и са главног претреса), а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа оптуженог датих у истрази, не може оспорити аргументима изнесеним у жалби. Ово посебно имајући у виду да су конопље оптужени производили на скровитом дијелу шуме, која није њихово власништво, иако у непосредној близини имају земљиште у власништву, па би по логици ствари, уколико се ради о индустријском конопљу како то оптужени тврди исто засадили на властитој парцели.

Супротно наводима из жалбе оптужених, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна сама себи и садржи јасан чињенични опис реалне дјелатности сваког од оптужених, јасно и потпуно је описано да су оптужени, извршили предметно кривично дјело, као саизвршиоци, јер је очигледно, да су хтјели дјело као своје. Овако конципирана изрека побијане пресуде, у свему је усклађена са разлозима датим у њеном образложењу, за све одлучне чињенице и нема никаквих нејасноћа које се односе на идентитет извршиоца, начин извршења дјела и радње које су оптужени, у оквиру свог умишљаја, предузели. Исто тако образложење побијане пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта

постојања кривичног дјела и кривице оптужених и чињенице одлучне за правилну примјену Кривичног закона.

Тако је на основу доказа - извјештаја који је прикупљен током провођења посебних истражних радњи „тајно праћење и техничко снимање лица транспортних средстава и предмета у вези са њима“, затим из материјалних доказа и то: записника о претресу куће и помоћних објеката, претресу –терена земљишта, претресу пмв „Голф 3“ рег. ознаке 000-0-000 који је користио оптужени Н. П., потврдама о привремено одузетим предметима, налаза и мишљења вјештака Б. В.-Д., која је извршила вјештачење одузете биљне материје, те утврдила да се ради о конопљи биљне врсте *Cannabis sativa* L која садржи психоактивну компоненту тетрахидроканабинол, као и из исказа свједока С. П. и Д. Ј. правилно је првостепени суд утврдио да су оптужени производили 132 стабљике биљке конопље, биљне врсте *Cannabis sativa* L, а исто тако и држали конопље, биљне врсте *Cannabis sativa* L у количини од 69,930 грама сакривену у стакленој тегли у помоћној просторији – штали.

Надаље, чињенични опис радњи из изреке побијане пресуде, садржи све елементе квалификованог облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС. Доказима, проведеним у овом поступку, несумњиво је утврђено да је у извршењу основног облика кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС, учествовало, као саизвршиоци, више лица, те утврђено да је заједничко дјеловање оптужених резултат њихове заједничке одлуке.

Одлучна чињеница која дистанцира квалификовани облик од основног облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога, је свијест и воља о заједничком дјеловању више лица у њиховом извршењу, што је у конкретном случају несумњиво утврђено, па је за постојање теже квалификације тог дјела, без значаја појединачни облик партиципације тих лица, у њиховом заједничком дјеловању. Стога су неосновани приговори из жалбе оптужених, упућени правној квалификацији дјела и тиме правилној примјени Кривичног закона.

Приговори из жалбе оптужених којима се оспорава вјештачење биљног материјала, у погледу садржаја процента психоактивне супстанце тетрахидроканабинола у одузетој конопљи биљне врсте *Cannabis sativa* L, су такође неосновани, обзиром да је наведеним вјештачењем неспорно утврђено да је у испитиваним узорцима биљне материје утврђено присуство психоактивне супстанце тетрахидроканабинол. Наиме, одредба члана 19. став 1. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога прописано је, да је забрањен узгој, производња, промет, посједовање и употреба супстанци и биљака разврстаних у Табели I, те њихових препарата, док је у ставу 2. истог члана прописано да изузетно од става 1. тог члана, узгој конопље и мака је дозвољен у сврхе и под условима прописаним тим законом - Глава IV, гдје је у члану 25. став 1. прописано да је конопљу биљне врсте *Cannabis sativa* L дозвољено узгајати само ради производње влакана, производње сјемена за прехрану животиња, даљњег размножавања и прераде сјемена. У Табели I, поглавље 4. наведене су биљке из којих се може добити опојна дрога, чији је узгој и промет

дозвољен у индустријске сврхе, па је тако дозвољено узгајати и стављати у промет конопље *Cannabis sativa L*, уколико садржај тетрахидроканабинола у сувој твари биљке не премашује 0,2%.

Дакле, обзиром да је неспорно да се у конкретном случају не ради о узгоју *Cannabis sativa L* ради производње влакана, производње сјемена за прехрану животиња, даљњег размножавања и прераде сјемена, те да је неспорно да оптужени нису узгајали нити држали *Cannabis sativa L* у индустријске сврхе, то није ни било потребно утврђивати проценат психоактивне супстанце трахидроканабинола, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Имајући у виду наведено нису основани приговори из жалбе оптужених у прилог тврдњи да је у поступку доношења побијане пресуде, првостепени суд повриједио одредбе члана 3. ЗКП РС. Ово стога што, по оцјени овог суда, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из жалбе, није прекршен принцип „in dubio pro geo“, садржан у цитираној законској одредби.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима који се износе у жалби, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело недозвољена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС.

Овај суд је испитао правилност и законитост побијане пресуде у одлуци о кривичној санкцији у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, у смислу одредбе члана 52. став 1. КЗ РС, првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за висину казне и тим околностима, у односу на оптужене, дат је правилан значај. Као олакшавајуће околности, правилно су цијењене породичне прилике оптужених, коректно држање пред судом, а за оптуженог Н. П. као олакшавајућа околност цијењена је и старија животна доб. Притом, првостепени суд је правилно цијенио као отежавајућу околност на страни оптужених В. П. чињеница да је осуђиван, па цијенећи наведене околности у укупном збиру, правилно је закључио да представљају особито олакшавајуће околности, ради чега је и примијенио одредбе о ублажавању казне за сва оптужена лица, те их осудио испод границе прописане за кривично дјело, за које су оглашени кривим. Такође је првостепени суд правилно цијенио и друге околности, као што су начин извршења кривичног дјела, количине опојне дроге, побуде из којих су дјела учинили, те степен друштвене опасности предметног кривичног дјела и степен кривичне одговорности сваког оптуженог. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, те налази да је казна затвора утврђена побијаном пресудом у трајању од по 3 (три) године за оптужене М. П. и Ђ. П. и казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест)

мјесеци за оптуженог В. П. у сразмјери са тежином дјела, са аспекта законом прописане казне за предметно кривично дјело (казна затвора од 5 до 15 година) и представља нужну и потребну мјеру казне ради остварења опште сврхе кажњавања из члана 43. КЗ РС.

Како из наведених разлога жалба оптужених није основана, ваљало је жалбу одбити као неосновани, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић